

---

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:

Nora Roberts writing as J. D. Robb

RAPTURE IN DEATH

Copyright © 1996 by Nora Roberts

Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-726-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Nora Roberts piše kao

Dž. D. Rob

UŽITAK U SMRTI

Prevela Branislava Maoduš

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

Prvo poglavlje

Uličica je bila mračna i smrdela je na mokraču i izbljuvak. Bila je dom brzonogim pacovima i koščatim mačkama gladnih očiju koje su ih lovile. Crvene oči svetlucale su u tami, neke od njih bile su ljudske a sve su, bez izuzetka, **bile divlje**.

Iv je srce brže zakucalo kada je kliznula u smrdljive, vlažne senke. Ušao je u uličicu, bila je sigurna u to. Njen posao je da ga prati, pronađe i privede. Oružje je držala u ruci, a ruka joj je bila mirna.

„Hej, lutko, hoćeš li da to uradiš sa mnom? Hoćeš li?“

Glasovi u tami, promukli od narkotika ili jeftinog alkohola. Vapaji prokletih, kikotanje ludih. Pacovi i mačke nisu bili jedini stanovnici ovog mesta. Prisustvo ljudskog smeća, što se šćućurilo duž vlažnih zidova od cigle, nije joj pružalo utehu.

Podigla je oružje i čučnula kada je zaobišla ulubljenu jedinicu za reciklažu koja, sudeći po mirisu, nije radila već čitavu deceniju. Zadah pokvarene hrane širio se vlažnim vazduhom i pretvarao ga u masnu čorbu.

Neko je zastenjao. Videla je gotovo nagog dečaka od trinaestak godina. Rane na licu bile su mu gnojave, a oči prorezi ispunjeni strahom i beznađem dok je, poput krabe, puzio do prljavog zida i leđima se naslonio na njega.

U srcu oseti sažaljenje. I ona je nekada bila dete, povređeno i uplašeno, koje se skrivalo u uličicama. „Neću te povrediti.“ Trudila se da govori tiho, gotovo šapatom, nije odvajala pogled od njegovih očiju dok je spuštala oružje.

Napao ju je baš u tom trenutku.

Prišao joj je s leđa, uz tutnjavu pokreta i zvuka. Zamahnuo je rukom u kojoj je držao cev, spreman da ubije. Cev joj zabruja pored ušiju dok se okretala da izbegne udarac. Nije imala vremena ni da opsuje sebe što je dozvolila da joj popusti pažnja i što je zaboravila na prvobitnu metu, kada ju je sto trinaest kilograma mišića i zlobe bacilo na cigle.

Oružje joj ispade iz ruke i zazveča u tami.

Videla mu je oči i u njima pakleni sjaj naglašen narkotikom *zevsom*. Posmatrala je kako se cev podiže visoko, procenila trenutak kada će se spustiti, a potom se otkotrljala nekoliko sekundi pre nego što je udarila u cigle. Snažno se odbacila nogama, poletela glavom unapred i udarila ga u stomak. Zastenjao je i zateturio se, zamahnula je pesnicom nagore i udarila ga u vilicu dok je pokušavao da je zgrabi za vrat. Od snage udarca rukom joj se raširi talas bola.

Ljudi su divlje vrištali, tražeći bezbedno mesto u uskom svetu gde niko nije bio bezbedan. Okrenula se i iskoristila snagu okreta da bi zadala udarac nogom kojim je protivniku smrskala nos. Krv je šiknula, mešajući se sa ostalim kužnim isparenjima.

Oči su mu bile divlje, jedva da se i trgnuo od udarca. Bol nije mogao da se nosi sa bogom narkotika. Cereći se, dok mu se krv slivala niz lice, udario je masivnom cevi o dlan.

„Ubijem te. Ubijem te, kujo pandurska.“ Kružio je oko nje, mašući cevi kao da puca bičem. Cerio se, cerio se dok je krvario. „Otvorim ti glavu i pojedem mozak.“

Znala je da se ne šali, zbog čega joj adrenalin preplavi telo. Živeti ili umreti. Dahtala je, znoj joj se poput ulja slivao niz kožu. Izbegla je sledeći udarac i pala na kolena. Udarila je rukom u čizmu i ustala osmehujući se. „Pojedi ovo, kurvin sine.“ U ruci je držala rezervno oružje. Nije se ni trudila da podesi oružje samo na omamljivanje. Ne bi time uspela ni da zagolica čoveka od sto trinaest kilograma urađenog *zevsom*. Podesila ga je da ubije.

Dočekala ga je punom snagom kada je poleteo na nju. Najpre su mu umrle oči. Viđala je to i ranije. Oči postanu staklaste, poput očiju lutaka, dok telo nastavlja da juriša ka njoj. Pomerila se u stranu, spremna da opet zapuca ali cev mu iskliznu iz ruke. Zbog preopterećenja nervnog sistema telo mu je poigravalo u trzajima.

Pao joj je pred noge, planina uništene ljudskosti koja je izigravala boga.

„Nećeš više žrtvovati nijednu devicu, seronjo“, promrmljala je, a onda je, kada ju je napustila sva divlja energija, rukom obrisala lice. Spustila je pištolj. Pažnju joj je privuklo prigušeno struganje kože po betonu. Dok se okretala podizala je oružje, ali nečije ruke je zgrabiše i podigoše na prste.

„Poručnice, uvek čuvaj leđa“, prošaputao je glas pre nego što su zubi počeli nežno da joj grickaju ušnu školjku.

„Dođavola, Rork. Umalo da te ubijem.“

„Nisam bio ni u kakvoj opasnosti.“ Smejući se okrenuo ju je u naručju i usnama vrelo, gladno prekrpio njene. „Volim da te posmatram dok radiš“, promrmljao je i prešao rukom, veštom rukom, preko njenog tela i obuhvatio joj dojku. „Veoma je... stimulatívno.“

„Prestani.“ Ali srce joj je tutnjalo od uzbuđenja i naredbu je izdala neodlučno. „Ovo nije mesto za zavođenje.“

„Upravo suprotno. Medeni mesec je tradicionalno mesto za zavođenje.“

Povukao ju je unazad sve vreme joj držeći ruke na ramenima. „Pitao sam se gde si nestala. Trebalo je da znam.“ Pogledao je u telo koje im je ležalo kod nogu. „Šta je uradio?“

„Voleo je da mladim devojkama vadi mozak, a potom da ga jede.“

„Aha.“ Rork se trgnuo, potom odmahnu glavom levo-desno. „Iv, zar nisi mogla da smišliš nešto manje odvratno?“

„Pre nekoliko godina na koloniji Tera nalazio se neki tip koji je odgovarao profilu i ja sam se pitala...“ Zastala je mršteći se. Stajali su u mračnoj uličici, a pod nogama im je ležala smrt. A

Rork, prelepi, mračni anđeo Rork, bio je u fraku sa dijamantskom dugmadi za manžetne. „Kojim si se ti povodom doterao?“

„Nešto smo se dogovorili“, podsetio ju je. „Večera?“

„Zaboravila sam.“ Sklonila je oružje. „Nisam mislila da će mi trebati toliko vremena.“ Izdahnula je. „Mislim da bi trebalo da se upristojim.“

„Dopadaš mi se baš takva kakva jesi.“ Ponovo joj je prišao i zgrabio je. „Zaboravi na večeru... zasada.“ Osmeh mu je bio lenj i neodoljiv. „Ali ipak želim malo lepše okruženje. Prekini program“, naredio je.

Uličica, zadah i šćućurena tela iznenada nestadoše. Stajali su u ogromnoj praznoj sobi sa opremom i trepćućim svetlima ugrađenim u zidove. I pod i tavanica bili su obloženi crnim ogledalima da bi hologramske scene programa bile što vernije dočarane.

Bila je to jedna od Rorkovih najnovijih i najprefinjenijih igračaka.

„Pokreni tropsku obalu 4-B. Zadrži dualni status komandi.“

Začu se udar talasa o obalu a na površini vode se pojavi odsjaj zvezda. Pod stopalima joj je bio sitni beli pesak, a palme su, poput egzotičnih plesačica, igrale na povetarcu.

„Ovo je već bolje“, zaključio je Rork, a potom je krenuo da joj otkopčava košulju. „Ili će biti kada ti skinem odeću.“

„Gotovo tri nedelje skidaš mi odeću svaki put kada trepnem.“

Podigao je obrvu. „Supružničko pravo. Da se ti to ne žališ na nešto?“

Suprug. I dalje bi se iznenadila kada bi se toga setila. Taj čovek sa ratničkom crnom grivom, licem pesnika i divljim irskim plavim očima jeste njen suprug. Nikada se neće navići na to.

„Ne. Jednostavno...“ Dah joj je zastao kada su njegovi dugi prsti prešli preko njenih grudi. „Iznosim zapažanje.“

„Policijci.“ Nasmehio se i otkopčao joj farmerke. „Uvek nešto primećuju. Nisi na dužnosti, poručnice Dalas.“

„Samo sam vežbala reflekse. Zarđaš nakon tri nedelje odmora.“

Gurnuo je ruku između njenih golih bedara, obuhvatio je i posmatrao kako zabacuje glavu ječeći. „Tvoji refleksi su sasvim dobri“, promrmljao je i povukao je na meki beli pesak.

Njegova supruga. Rork je voleo da misli o tome dok je bila na njemu, pomerala se pod njim, ležala ispružena pored njega. Ta očaravajuća žena, ta predana policajka, ta izmučena duša pripadala je njemu.

Posmatrao ju je kako radi u programu, u uličici, i kako se bori sa drogiranim ubicom. I znao je da će se sa istom pažnjom i zastrašujućom hrabrom rešenošću koju je pokazala u iluziji, suočiti sa stvarnošću koju nosi njen posao.

Divio joj se zbog te hrabrosti i predanosti, koliko god gorkih trenutaka da je zbog njih proživio. Za nekoliko dana vraćće se u Njujork i moraće da je deli sa njenim obavezama. Sada nije želeo da je deli ni sa čim. Ni sa kim.

Nisu mu bile nepoznate sporedne uličice koje su zaudarale na ljudsku prljavštinu i beznađe. Odrastao je u njima, pobegao u njih i naposljetku pobegao iz njih. Sam je od svog života napravio ono što je sada – a onda je u njegov život ušla ona, oštra i smrtonosna poput strele odapete iz luka, i ponovo ga promenila.

Policajci su mu nekada bili neprijatelji, potom izvor zabave, a sada je bio vezan za jednu od njih.

Pre samo dve nedelje posmatrao ju je kako, sa cvećem u rukama, ide prema njemu u dugoj haljini boje bronz. Modrice na licu koje je zadobila u okršaju sa ubicom svega nekoliko sati ranije bile su sakrivene šminkom. A u tim očima, koje su mnogo otkrivale, u tim velikim očima boje konjaka video je uzbuđenje i veselje.

To je to, Rork. Gotovo da je čuo kako izgovara dok je stavljala ruku u njegovu. Primam te, i u dobru i u zlu. Neka nam se bog smiluje.

Sada je na ruci nosila prsten koji joj je dao, a on je nosio onaj koji je ona dala njemu. Insistirao je na tome, iako ta tradicija nije bila moderna sredinom dvadeset prvog veka. Želeo

je opipljiv podsetnik na ono što predstavljaju jedno drugom, želeo je simbol te veze.

Sada ju je uzeo za ruku i poljubio prst iznad bogato izgraviranog zlatnog prstena koji je dao da se napravi za nju. Oči su joj bile sklopljene. Posmatrao je oštre crte njenog lica, preširoka usta, kratku smeđu kosu, oblikovanu u jež frizuru.

„Volim te, Iv.“

Blago rumenilo obli joj obraze. Tako ju je lako ganuti, pomislio je. Pitao se ima li ona predstavu o tome koliko je njeno srce veliko.

„Znam.“ Otvorila je oči. „Počinjem da se, ovaj, navikavam na to.“

„Dobro.“

Slušajući pesmu vode koja miluje pesak i blagih povetaraca koji miluju razgranate palme, podigla je ruku i sklonila mu kosu sa lica. Muškarac poput njega, pomislila je, moćan, bogat i impulsivan mogao je da prizove ove prizore samo pucnuvši prstima. I učinio je to za nju.

„Srećna sam sa tobom.“

Osmehnuo joj se, a stomaćni mišići joj se zgrčiše od zadovoljstva. „Znam.“

Lagano i bez napora podigao ju je sa peska i iznad sebe sve dok ga nije opkoračila. Lenjo je prelazio rukama preko njenog dugog, vitkog i mišićavog tela. „Jesi li spremna da priznaš da ti je drago što sam te naterao da odeš van planete za poslednji deo medenog meseca?“

Namrštila se setivši se panike i tvrdoglavog odbijanja da uđe u prevozno sredstvo spremno za polazak i njegovog gro-moglasnog smeha kada ju je prebacio preko ramena i uneo u vozilo dok se otimala i psovala ga.

„Dopao mi se Pariz“, rekla je šmrknuvši. „I bilo mi je lepo one nedelje koju smo proveli na ostrvu. Ne vidim zašto smo došli u poludovršeno odmaralište u svemiru kada smo se ionako dogovorili da ćemo najveći deo vremena provoditi u krevetu.“

„Uplašila si se.“ Bilo mu je drago što joj nije bila prijatna pomisao na prvo putovanje van planete, pričinjavalo mu je zadovoljstvo da je okupira i uposli za vreme putovanja.

„Nisam.“ Nasmrt, pomislila je. Prestravljena nasmrt. „Bila sam opravdano uznemirena što si napravio plan puta a da se nisi posavetovao sa mnom.“

„Čini mi se da se sećam da je neko radio na nekom slučaju i da mi je rečeno da osmislim ono što smatram da će mi prijati. Bila si prelepa mlada.“

Iskrivila je usne. „To je zbog haljine.“

„Ne, ti si bila lepa.“ Stavio je ruku na njeno lice. „Iv Dalas. Moja.“

Ljubav ju je preplavila. Činilo se da uvek nadolazi u ogromnim, neočekivanim talasima koji je ostavljaju da se bespomoćno koprca. „Volim te.“ Spustila se prema njemu, usnama dodirнула njegov. „Čini se da si ti moj.“

Večerali su tek u ponoć. Mesečina je obasjavala terasu visokog koplja koje je predstavljalo gotovo dovršeni *Grand hotel* u *Olimpu*. Iv je navalila na punjenog jastoga i razmišljala o pogledu koji se pružao pred njom.

Odmaralište *Olimp* će, kada Rork potegne veze, biti završeno i popunjeno za godinu dana. A sada pripada samo njima – ako zanemari građevinske radnike, osoblje, arhitekta, inženjere, pilote i ostale odabrane stanovnike sa kojima je delila masivnu svemirsku stanicu.

Sedeli su za malim staklenim stolom odakle je videla samo središte odmarališta. Jarka svetla su noćnoj smeni građevinskih radnika obasjavala gradilište, a tiho brujanje mašina sveđočilo je o dvadesetčetvoročasovnom radu. Vodoskoci, koplja na kojima su tobože gorele baklje i voda šarena poput duge, znala je da je sve tu samo za njene oči.

Želeo je da ona vidi šta on gradi i šta joj pripada. Kao njegovoj supruzi.

Supruga. Dunula je i zatalasala šiške pa otpila gutljaj ledenog šampanjca. Biće joj potrebno malo vremena da shvati kako je od Iv Dalas, poručnice odeljenja za ubistva, postala supruga čoveka koji je, prema tvrdnjama nekih, imao više novca i moći i od samog Boga.

„Muči li te nešto?“

Prešla je pogledom preko njegovog lica i nasmešila se. „Ne.“ Pažljivo je umočila komad jastoga u istopljeni maslac – pravi maslac, za Rorkovim stolom nije bilo simulacija – i okusila ga. „Kako ću se, kada se vratim na posao, ponovo navići na karton koji u policijskom restoranu pokušavaju da nam pature kao hranu?“

„Za svaki slučaj, na poslu jedi čokoladice.“ Dosuo joj je još vina i podigao obrvu kada je zažmirila.

„Drugar, da li ti to pokušavaš da me napiješ?“

„Sasvim.“

Nasmejala se, primetio je da je to u poslednje vreme radila sve češće i sve lakše, i uzela čašu sležući ramenima. „Ma, dođavola, pomoći ću ti. A kada se napijem“, iskapila je neprocenjivo vino kao da je voda, „pružiću ti zabavu koju nećeš skoro zaboraviti.“

Požuda, za koju je smatrao da je zasada zadovoljena, uvukla mu se u stomak. „Pa, u tom slučaju“, napunio je do vrha vinom i svoju čašu, „hajde da se oboje napijemo.“

„Dopada mi se ovde“, izjavila je. Ustajući od stola, ponela je čašu do široke ograde od klesanog kamena. Mora da su vađenje iz kamenoloma i prevoz koštali čitavo bogatstvo – ali ipak je on Rork.

Nagnula se i posmatrala igru vode i svetla, zagledala je zgrade sa kupolama i tornjevima, sjajne i elegantne, izgrađene da se u njih smeste skupe igre i bogati ljudi koji će ih igrati.

Kazino je bio dovršen i sijao je u tami poput zlatne lopte. Osvetljen je bio jedan od dvanaest bazena, pun kobaltnoplave vode. Pasarele što su vijugale između zgrada podsećale su na

srebrne niti. Sada su ti hodnici prazni, ali zamislila je kako će izgledati za šest meseci, ili za godinu dana: biće zakrčeni ljudima obučenim u sjajnu svilu i okićenim dragim kamenjem. Doći će da ih maze i paze unutar mermernih zidova banje gde će im na raspolaganju biti blatne kupke i sve vrste kozmetike za telo, savetnici će im se obraćati umilnim glasom, a služiće ih brižni droidi. Doći će da izgube bogatstvo u kazinu, da piju ekskluzivna pića u klubovima, da vode ljubav sa ovlašćenim pratiljama zategnutih a mekih tela.

Rork će im ponuditi čitav jedan svet i oni će doći. Ali kada se jednom pojave ovo više neće biti njen svet. Više su joj prijale ulice, bučni polusvet zakona i kriminala. Rork je to razumeo, mislila je, i on je poticao sa istog mesta kao i ona. Zato joj je i ponudio sve ovo sada kada tu nije bilo nikog sem njih.

„Napravićeš ovde nešto“, rekla je i leđima se naslonila na ogradu.

„To sam i nameravao.“

„Ne.“ Odmahnula je glavom, zadovoljna što joj se već malo vrtelo od vina. „Učinićeš nešto o čemu će ljudi vekovima govoriti, o čemu će sanjati. Daleko si dogurao od vremena kada si kao mlad lopov trčao mračnim ulicama Dablina.“

Osmehnulo se lenjo i pomalo vragolasto. „Ne tako daleko, poručnice. I dalje džeparim – samo što to sada radim na što je legalniji način moguće. Brak sa policajkom mi malo ograničava mogućnosti.“

Sada se namrštila. „Ne želim ništa da znam o tome.“

„Draga Iv.“ Ustao je i poneo bocu vina sa sobom. „Toliko poštuješ pravila da te i dalje muči to što si se ludo zaljubila u čoveka sumnjivog morala.“ Ponovo joj je napunio čašu, a potom odložio bocu. „I to u čoveka koji se pre samo nekoliko meseci nalazio na listi osumnjičenih za ubistvo.“

„Dopada li ti se to? Kada si osumnjičen za nešto?“

„Dopada mi se.“ Prešao je palcem preko jagodice sa koje se povukla modrica – ali ne i iz njegove svesti. „A i pomalo se brinem za tebe.“ Mnogo, priznao je sebi.

„Ja sam dobar policajac.“

„Znam. Jedini kome se u potpunosti divim. Kako je čudna igra sudbine, zaljubio sam se u ženu do srži posvećenu pravdi.“

„Meni je čudnije što sam u vezi sa čovekom koji može da kupuje i prodaje planete iz čistog hira.“

„Udata.“ Nasmejao se. Okrenuo ju je i počeo da joj ljubi vrat. „Hajde, reci. Venčani smo. Ta reč ti neće stati u grlu.“

„Znam u kakvom smo odnosu.“ Naredila je sebi da se opusti i naslonila se na njega. „Pusti me neko vreme da se naviknem na tu činjenicu. Dopada mi se što sam ovde, sa tobom.“

„Pretpostavljam da to znači da ti je drago što sam te naterao da uzmeš tri nedelje odmora.“

„Nisi me naterao.“

„Morao sam da zanovetam.“ Gricnuo joj je uho. „Da te mrko gledam.“ Stavio je ruke na njene grudi. „Da preklinjem.“

Šmrknula je. „Nikada ti nisi ni za šta preklinjao. Ali jesi malo zanovetao. Nisam odsustvovala tri nedelje s posla od... nikada nisam odsustvovala tri nedelje s posla.“

Rešio je da je ne podseti kako i ne odsustvuje u potpunosti s posla. Retko kada bi prošla dvadeset četiri časa a da ne pokrene neki program koji bi je doveo u priliku da se bori protiv kriminala. „Hajde da ostanemo četiri nedelje.“

„Rork...“

Zacerekao se. „Samo proveravam. Pij šampanjac. Nisi ni približno dovoljno pijana za ono što mi je na umu.“

„Jel’?“ Puls joj se ubrzao a ona se zbog toga osetila budalasto. „A šta je posredi?“

„Ne može da se prepriča“, odlučio je. „Recimo samo da nameravam da te zabavljam preostalih četrdeset osam sati.“

„Četrdeset osam sati?“ Iskapila je šampanjac smejući se. „Kada počinjemo?“

„Najbolje je...“ Zastao je mršteći se kada se začulo zvono. „Rekao sam osoblju da ne dolazi po posuđe. Ostani ovde.“

Čvršće ju je umotao u ogrtač, koji je malopre razvezao. Poslaću ih daleko. Veoma daleko.“

„Kad si već pošao, donesi još jednu bocu“, rekla mu je ce-reći se i istresajući poslednje kapi vina u svoju čašu. „Neko je popio sve što je bilo u ovoj boci.“

Raspoloženo je ušao, prešao široki dnevni boravak sa providnom tavanicom i poput paperja mekim tepisima. Želeo ju je ovde, za početak, odlučio je, na tom mekom podu iznad kog su se nalazile zvezde okovane ledom. Iz porcelanske vaze je uzeo dugačak, tanan ljiljan zamišljajući kako će joj pokazati šta vešt čovek može da uradi ženi koristeći latice cveta.

Smešio se kada je skrenuo u hodnik sa pozlaćenim zidovima i masivnim mermernim stepeništem. Menjao je slike na monitoru i spremao se da pošalje poslužitelja dođavola zato što se usudio da ga ometa.

Veoma se iznenadio kada je ugledao lice jednog od pomoćnih inženjera. „Kartere? Nevolja?“

Karter je prešao rukom preko mrtvački bledog lica, vlažnog od znoja. „Gospodine, baš je to u pitanju. Moram da razgovaram sa vama. Molim vas.“

„U redu. Samo trenutak.“ Rork je uzdahnuo dok je tipkao po monitoru isključujući brave. Karter je bio mlad za poziciju na kojoj se nalazio, u srednjim dvadesetim godinama, ali je bio genije za dizajniranje i sprovođenje projekta u delo. Ukoliko se pojavio problem na građevini, najbolje bi bilo pozabaviti se time sada.

„Da li je u pitanju eskalator kod salona?“, upitao je Rork dok je otvarao vrata. „Mislio sam da si tu rešio sve probleme.“

„Ne – hoću da kažem, jesam, gospodine. Sve radi savršeno.“

Čovek se trese, shvatio je Rork i zaboravio da je ljut. „Da li se desila neka nesreća?“ Uzeo je Kartera za ruku, poveo ga u dnevni boravak i smestio ga u stolicu. „Da li je neko povređen?“

„Ne znam – hoću da kažem, nesreća?“ Karter je treptao i zurio u prazno. „Gospođice. Gospođo. Poručnice“, rekao je

kada je Iv ušla. Krenuo je da ustaje, a potom je brzo opet seo kada ga je gurnula nazad.

„Preneražen je“, žustro je rekla Rorku. „Daj mu malo onog skupog konjaka koji se nalazi ovde negde.“ Čučnula je kako bi ga gledala u lice. Zenice su mu bile poput vrha čiode. „Ti si Karter? Samo polako.“

„Ja sam...“ Lice mu je požutelo. „Mislim da će mi...“

Pre nego što je stigao da dovrši rečenicu, Iv mu je spustila glavu između kolena. „Diši. Samo diši. Daj taj konjak, Rork.“ Ispružila je ruku, a on joj je dodao čašu punu alkohola.

„Saberu se, Kartere.“ Rork mu je pomogao da se nasloni na jastučiće. „Hajde, popij.“

„Da, gospodine.“

„Zaboga, prestani sa tim gospodine!“

Boja se vratila u Kartereve obraze, razlog je mogao biti i konjak i sram. Klimnuo je glavom, progutao i izdahnuo. „Žao mi je. Mislio sam da sam dobro. Smesta sam došao ovamo. Nisam znao da li bi trebalo – nisam znao šta drugo da radim.“ Stavio je ruku preko lica, poput deteta preplašenog horor filmom. Udahnuo je i brzo rekao. „U pitanju je Dru, Dru Matajas, moj cimer. Mrtav je.“

Vazduh mu je izleteo iz pluća, a onda je ponovo drhtavo udahnuo. Potegao je još jedan gutljaj konjaka i zagrcnuo se.

Rorkove oči bile su bezizražajne. Prisetio se Matajasa: mlad, željan dokazivanja, crvenokos sa pegicama, stručnjak za elektroniku, a specijalnost mu je bila autotronika. „Gde, Kartere? Šta se desilo?“

„Smatrao sam da je najbolje da vas smesta obavestim.“ Sada su se na Kartеровim bledim obrazima pojavile dve crvene fleke. „Odmah sam došao da vam kažem – i vašoj supruzi. Mislio sam da je tako najbolje pošto je ona – ona radi za policiju, mogla bi nešto da uradi.“

„Potreban ti je policajac, Kartere?“ Iv mu je uzela čašu iz drhtave ruke. „Zašto ti je potreban policajac?“

„Mislim da – mora da je – izvršio samoubistvo, poručnice. Visio je. Samo je visio okačen o luster u dnevnom boravku. A njegovo lice... o gospode. O, bože.“

Iv je ostavila Kartera, koji je sada zario lice u dlanove, i okrenula se Rorku. „Ko je ovde nadležan za takve probleme?“

„Imamo standardno obezbeđenje koje je najvećim delom automatizovano.“ Klimnuo je glavom. „Rekao bih da si to ti, poručnice.“

„Dobro. Proveri možeš li da mi nabaviš opremu za rad na terenu. Potreban mi je rekorder – audio i video – zaštitna tečnost, kesice za dokazni materijal, pinceta, nekoliko malih četaka.“

Šišteći je ispuštala vazduh dok je provlačila ruku kroz kosu. Sasvim sigurno ovde nema opreme kojom može da odredi telesnu temperaturu i vreme smrti. Nema skenera, aparata za usisavanje čestica, nema standardnih forenzičkih hemikalija koje je navikla da nosi sa sobom na mesto zločina.

Moraće da se snađu.

„Imaš doktora ovde, zar ne? Pozovi ga. Moraće da bude patolog u ovom slučaju. Idem da se obučem.“

Većina tehničara boravila je u dovršenim krilima hotela. Karter i Matajas su se očigledno dobro slagali pošto su, za vreme smene na stanici, boravili u prostranom dvosobnom apartmanu. Dok su se spuštali na deseti sprat, Iv je dala Rorku palm-rekorder.

„Umeš li da ga koristiš?“

Podigao je obrvu. Proizvodila ih je jedna od njegovih kompanija. „Verujem da ću se snaći.“

„U redu.“ Slabašno se osmehnula. „Sada si zvanično moj pomoćnik. Da li ti je dobro, Kartere?“

„Aha.“ Ali iz lifta je izašao poput pijanca koji pokušava da dokaže da je u stanju da hoda. Dva puta je morao da obriše znojavu ruku da bi skener dlana mogao da je očita. Kada su se vrata otvorila, odmakao se od njih. „Ne bih da opet ulazim.“

„Ostani ovde“, rekla mu je. „Možda ćeš mi biti potreban.“

Ušla je u apartman. Sva svjetla su bila uključena. Muzika iz aparata na zidu je treštala: agresivni rok praćen visokim vokalom koji je Iv podsetio na njenu drugaricu Mejvis. Pod je bio popločan karipskoplavim pločicama i stvarao je iluziju da se hoda po vodi.

Računari su bili postavljeni duž zidova na južnoj i zapadnoj strani. Pretpostavljala je da su u pitanju radne stanice, pretrpane matičnim pločama, mikročipovima i alatom.

Videla je na jednoj od sofa nabacanu odeću, na stočicu za kafu naočare za virtuelnu stvarnost i tri limenke azijskog piva – od kojih su dve bile spljoštene i već presavijene da bi mogle da se ubace u aparat za reciklažu – i činiju začinjenih perca.

A videla je i nago telo Drua Matajasa kako se lagano njiše na improvizovanoj omći od čaršava okačenoj o svetlucavi nosač lusteru od plavog stakla.

„Dođavola.“ Prošaputala je. „Rork, koliko mu je godina, dvadesetak?“

„Nema više od dvadeset.“ Rork je stisnuo usne dok je posmatrao Matajasovo dečaćko lice. Sada je bilo ljubičasto, iskolaćenih očiju i usana zaleđenih u jezivom, širokom osmehu. Zbog nekog okrutnog hira smrti, činilo se kao da se smeje.

„Dobro, hajde da uradimo šta možemo. Poručnica Iv Dalas, Odeljenje policije i bezbednosti Njujorka, preuzima slučaj dok se ne stupi u kontakt sa odgovarajućim međuplanetarnim vlastima i dok one ne dođu na lice mesta. Sumnjiva smrt, bez svedoka. Matajas, Dru, *Grand hotel*, odmaralište *Olimp*, soba broj hiljadu trideset i šest, 1. avgust 2058. godine, jedan sat posle ponoći.“

„Želeo bih da ga spustim“, rekao je Rork. Ne bi trebalo da ga iznenadi kako se brzo i neprimetno pretvorila u policajca.

„Ne još. Njemu ionako više nije važno, a ja najpre moram sve da snimim pre nego što dozvolim da se išta dodirne i pomeri.“ Okrenula se prema ulazu. „Kartere, jesi li dirao nešto?“

„Ne.“ Prešao je nadlanicom preko usta. „Otvorio sam vrata, baš kao i sada i ušao. Odmah sam ga video. Vidi... vidi se sa

Užitak u smrti

vrata. Pretpostavljam da sam čitav minut samo stajao i zurio. Znao sam da je mrtav. Video sam mu lice.“

„Idi u spavaću sobu kroz druga vrata.“ Pokazala je ulevo. „Možeš malo da priligneš. Moraću kasnije da obavim razgovor sa tobom.“

„U redu.“

„Nemoj nikoga da zoveš“, naredila je.

„Neću. Neću nikog zvati.“

Ponovo se okrenula i zatvorila vrata. Pogledom je potražila Rorka i neko vreme su se samo gledali. Znala je da deli njeno mišljenje da neki ljudi – kao što je ona – ne mogu pobeći od smrti.

„Hajde da počnemo“, rekla mu je.

Drugo poglavlje

Kao i većina lekara koja je radila u vanplanetarnim naseljima, i doktor Vang je bio star. Mogao je da ode u penziju u devedesetoj, ali je, poput drugih starijih lekara, rešio da se premešta sa gradilišta na gradilište i da leči modrice i posekotine, izdaje lekove za svemirsku bolest i gravitacioni balans, da povremeno pomogne pri nekom porođaju i da obavlja dijagnostiku koja se od njega traži.

Ali umeo je da prepozna mrtvaca.

„Mrtav.“ Govorio je malo, sa pomalo stranim naglaskom. Koža mu je bila žuta poput pergamenta i izborana poput stare mape, oči crne i bademaste, glava sjajna i glatka zbog čega je delovao poput starinske, pomalo ulubljene bilijarske kugle.

„To sam i sama shvatila.“ Iv je protrljala oči. Nikada nije imala prilike da radi sa svemirskim doktorom, ali je čula priče o njima. Nisu želeli da im se remeti lagodna rutina. „Recite mi uzrok i vreme smrti.“

„Gušenje.“ Vang je dugačkim prstom dodirnuo surove tragove na Matajasovom vratu. „Sam je to uradio. Rekao bih da je vreme smrti između deset i jedanaest sati uveče, ovog dana, ovog meseca, ove godine.“

Kruto se osmehnula. „Hvala vam, doktore. Na telu nema drugih tragova nasilja, stoga sam sklona da se složim sa vašom procenom da je u pitanju samookončanje. Ali želim da se izvrše testovi na droge. Hajde da proverimo da samoubistvo nije hemijski izazvano. Da li ste ga od nečega lečili?“